

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/61/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200712
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200712.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu Odbytová spoločnosť, s.r.o., IČO 36552976, so sídlom vo Vrbovej nad Váhom, Hlavná 63, zastúpeného advokátom JUDr. Ernestom Botkom, so sídlom v Nových Zámkoch, Björnsonova 2, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/224/8830-84841/2011/992128-r zo dňa 31. augusta 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 145/2011-128 zo dňa 30. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 145/2011-128 zo dňa 30. mája 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom č. k. 11 S 145/2011-128 zo dňa 30. mája 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len žalovaný) č. I/224/8830-84841/2011/992128-r zo dňa 31. augusta 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Komárno č. 621/230/10114/10/Nag zo dňa 2. marca 2010, ktorým bolo v obnovenom konaní podľa § 52 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) zrušené pôvodné rozhodnutie Daňového úradu Komárno č. 621/230/17946/07/Hus zo dňa 26. apríla 2007 a podľa § 15 ods. 15 zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie december 2006 vo výške 85.142,41 €. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie

oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 2.565.000 Sk (85.142,40 €), ktorý si žalobca uplatnil a vykázal v riadnom daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie december 2006 na základe faktúry č. 000/2006201 zo dňa 31. decembra 2006, ktorú vyhotovilo Roľnícke družstvo Vrbová nad Váhom. Podkladom na vystavenie faktúry bola kúpna zmluva zo dňa 29. decembra 2006 uzatvorená medzi Roľníckym družstvom Vrbová nad Váhom ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, ktorej predmetom bola budova na parc. č. 11383, 11384 a 11385 v k. ú. S., vedená pod inventárnym číslom predávajúceho 148. Kúpna cena bola stanovená dohodou bez DPH a mala byť zaplatená v splátkach. Ku dňu 1. decembra 2006 predávajúci pod inventárnym číslom 148 evidoval ako inventárny majetok sklad zemiakov bez bližšej špecifikácie údajov; k návrhu na vklad nebol priložený ani list vlastníctva. Z obsahu kúpnej zmluvy však nevyplyvali skutočnosti, ktoré by potvrdzovali vlastnícke právo predávajúceho Roľníckeho družstva Vrbová nad Váhom (či je zapísaný na liste vlastníctva), ani dostatočná identifikácia nehnuteľnosti v zmysle zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 162/1995 Z. z.), ani a preto príslušná správa katastra katastrálne konanie prerušila. Po prerušení konania predávajúci zrejme zistil, že tieto skutočnosti nevie preukázať a vec riešil v zmysle Notárskeho poriadku a požiadal príslušného notára o vydanie osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Notár vydal notársku zápisnicu č. N 13/2008, NZ 25587/2008 zo dňa 16. júna 2008, ktorou určil, že lehota na vydržanie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti bola zavŕšená dňom 1. apríla 2006. V pôvodnom konaní správca dane vydal rozhodnutie č. 621/230/17946/07/Hus zo dňa 26. apríla 2007, ktorým rozhodol o nepriznaní nadmerného odpočtu DPH. Roľníckemu družstvu Vrbová nad Váhom ako predávajúcemu nevznikla daňová povinnosť dňom odovzdania nehnuteľnosti do užívania podľa tretej vety § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 222/2004 Z. z.) a žalobcovi ako kupujúcemu nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 citovaného zákona.

Žalobca následne podal 26. augusta 2008 podal návrh na obnovu konania. Žalovaný rozhodnutím č. I/224/13878-78247/2008/992128-r zo dňa 18. novembra 2008 povolil obnovu konania z dôvodu, že žalobca predložil dôkazy o vzniku novej skutočnosti - notársku zápisnicu č. N 13/2008, NZ 25587/2008 zo dňa 16. júna 2008 citovanú vyššie. Správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu a zistil, že sklad v obci Komárno postavený na pozemku parc. č. 11384 predávajúci užíval nepretržite aj v roku 2008, čo podložil prehláseniami od člena predstavenstva RD Vrbová nad Váhom H. O., ktorý potvrdil že budova je výlučným vlastníctvom RD a je užívaná na hospodárske účely (prehlásenie z 26. marca 2007), svedkov H. B. a H. W. z 18. januára 2008, čestným vyhlásením RD Vrbová nad Váhom z 26. marca 2007. V obnovenom konaní správca dane nezistil dôvody ani nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na zmenu právoplatného rozhodnutia o nepriznaní nadmerného odpočtu zo dňa 26. apríla 2007. V rámci opakovanej daňovej kontroly neboli vyvrátené skutočnosti, že predávajúci RD Vrbová nad Váhom malo právo predat' predmetnú nehnuteľnosť v zdaňovacom období december 2006. Správca dane rozhodnutím č. 621/230/10114/10/Nag zo dňa 2. marca 2010 opätovne rozhodol o nepriznaní žalobcovi nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie december 2006. Žalovaný rozhodnutie správcu dane potvrdil ako vecne správne (rozhodnutím č. I/224/8830-58430/2010/992128-r zo dňa 29. júla 2010). Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím č. MF/8287/2011-73 zo dňa 3. februára 2011 citované rozhodnutie žalovaného zrušilo a vec mu vrátilo na ďalšie konanie. Žalovaný po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodnutím č. I/224/8830-84841/2011/992128-r zo dňa 31. augusta 2011 opätovne potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane zo dňa 2. marca 2010.

Krajský súd uviedol, že správca dane má v súvislosti s podmienkami uvedenými v § 49 ods. 2 písm. a/, § 19 ods. 1, § 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. povinnosť skúmať skutočnosti, či predávajúci mal možnosť disponovať s predajom kúpy, t. j. s nehnuteľnosťou, avšak nie len fakticky, ale aj po právnej stránke, t. j. či v čase predaja tovaru (nehnuteľnosti) bol jej vlastníkom. V konaní bolo preukázané, že predávajúci nemohol právne disponovať s predmetom kúpy, preto daňové orgány správne dospeli k záveru, že predávajúcemu nevznikla daňová povinnosť dňom odovzdania nehnuteľnosti žalobcovi podľa § 19 ods. 1 tretej vety zákona č. 222/2004 Z. z. a žalobcovi ako kupujúcemu nevzniklo právo na odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 citovaného zákona. Krajský súd uviedol, že vydržaním sa nadobúda vlastnícke právo bez toho, aby sa o tom muselo rozhodnúť, avšak podľa zákona č. 162/1995 Z. z. sa

vyžaduje aspoň deklarácia tohto právneho stavu, a to buď notárskym osvedčením o vydržaní alebo vydaním deklaratórneho rozsudku občianskoprávneho súdu o určení vlastníckeho práva nadobudnutého vydržaním. Krajský súd nesúhlasil s názorom právneho zástupcu žalobcu, že notárskou zápisnicou o vydržaní bolo rozhodnuté o nadobudnutí vlastníckeho práva k 1. aprílu 2006, a preto si žalobca mohol uplatniť nadmerný odpočet DPH podľa kúpnej zmluvy (aj keď táto bola zavkládovaná podstatne neskôr). Takémuto tvrdeniu odporuje práve samotná notárska zápisnica o vydržaní, svedecké výpovede a vyhlásenie H. O., ktorý bol členom predstavenstva RD Vrbová nad Váhom, ktorí vo svojich výpovediach potvrdili, že predávajúci s nehnuteľnosťou disponoval aj v roku 2008. Krajský súd poukázal na § 133 Občianskeho zákonníka a § 128 zákona č. 162/1995 Z. z., podľa ktorých sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobúda až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, t. j. rozhodnutím príslušnej správy katastra. Samotným uzavretím kúpnej zmluvy na kupujúceho nepredchádza vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Kúpna zmluva uzatvorená medzi RD Vrbová nad Váhom ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim bola príslušnou správou katastra zavkládovaná pod č. V-4351/2008 z 24. marca 2009 a V-1347/2009 z 29. mája 2009. Krajský súd tiež zdôraznil, že o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bolo rozhodnuté podstatne neskôr ako si žalobca uplatnil nárok na nadmerný odpočet DPH (za zdaňovacie obdobie december 2006), avšak skutočnosť, ktorá bránila takémuto postupu z pohľadu zákona č. 222/2004 Z. z. bola tá, že predávajúci v čase spísania kúpnej zmluvy právne nedisponoval spornou nehnuteľnosťou. Žalobca pri rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ neuviedol konkrétne, v akých častiach je ich možné aplikovať na predmetnú právnu vec; citovaného rozhodnutie Súdneho dvora EÚ spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 sa týka riešenia otázky, či platiteľ nevedel alebo mohol vedieť, či je súčasťou dodávateľského reťazca poznačeného podvodom vo vzťahu k DPH.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Podľa žalobcu je kľúčovou otázkou pre posúdenie veci, či predávajúci v čase spísania kúpnej zmluvy právne nedisponoval spornou nehnuteľnosťou. Konštatovanie krajského súdu v tejto otázke nevychádza zo správneho právneho názoru a je mylné. Logickým výkladom a výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že keby predávajúci nedisponoval predmetom prevodu 29. decembra 2006 len fakticky, ale aj právne, potom by nebol postup oboch správnych orgánov vyjadrený v napadnutých rozhodnutiach právne správny a zrejme žalobcov odpočet DPH by bol v poriadku. Žalobca však má za to, že v skutočnosti tomu aj tak bolo a že predávajúci v čase prevodu (29. decembra 2006) disponoval s predmetnou nehnuteľnosťou fakticky aj právne. Žalobca pripustil, že vlastnícke právo prevodcu bolo zapísané do katastra nehnuteľností neskôr ako je to obvyklé, avšak podľa jeho názoru postupoval podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., podľa ktorého je pri prevode alebo prechode nehnuteľností dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania v prípade, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Žalobca poukázal na rozhodnutie žalovaného č. I/224/13878-78247/2008-992128-r zo dňa 18. novembra 2008, ktorým bola povolená obnova konania a podľa ktorého „predloženými dôkazmi bolo preukázané, že v momente predaja k 29. decembru 2006 predávajúci ... disponoval právom užívať nehnuteľnosť ako vlastník, a teda následne mohol toto právo užívania nehnuteľnosti previesť na inú osobu“. Žalobca predložil dôkazy o prenájme nehnuteľnosti tretiemu subjektu; táto skutočnosť nebola daňovými orgánmi vyvrátená, čím podľa jeho názoru vyvrátil pochybnosť správneho orgánu o tom, že napriek právnym vzťahom, ktoré mali nastať pred kúpnu zmluvou, žalobca nielen právne, ale ani fakticky s touto nehnuteľnosťou nedisponoval. Poukázal aj na rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/8287/2011-73 zo dňa 3. februára 2011, ktorým bol stanovený ďalší postup žalovaného v konaní. Žalovaný ani krajský súd však právny názor ministerstva vôbec nezobrali do úvahy, ani ho nerešpektovali.

Žalobca v písomnom podaní z 19. augusta 2013 označeným ako „Výjadrenie sa k žalobe 11S/31/2011-22“ súdu predložil rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/8287/2011-73 zo dňa 3. februára 2011. Rozsudok krajského súdu považuje za nezákonný, pretože vychádzal z konštatovaní, ktoré v čase rozhodovania súdu neboli platné.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava písomného vyjadrenia k žalobe č. I/1040506/2012/4895 zo dňa 4. januára 2012, pretože odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa žalovaný už vyjadril. Žalovaný súhlasí s vysloveným právnym záverom krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu.

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá je pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu v daňovej veci, ktorý preskúmal rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Komárno, ktorým okrem iného žalobcovi podľa § 15 ods.15 zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie december 2006 vo výške 85.142,41 €.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie

daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v platnom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca ako nadobúdajúci a spoločnosť Roľnícke družstvo Vrbová nad Váhom ako predávajúci uzatvorili dňa 29. decembra 2006 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod stavby-budovy v kat. úz. S. pod inventárnym číslom 148. Z administratívneho spisu vyplýva, že ku dňu 1. decembra 2006 predávajúci pod inventárnym číslom 148 evidoval ako inventárny majetok sklad zemiakov bez bližšej špecifikácie údajov v zmysle katastrálneho zákona a správne krajský súd dôvodí, že k návrhu na vklad vlastníckeho práva nebol účastníkmi právneho úkonu pripojený ani list vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 18. novembra 2008 povolil obnovu konania v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov z dôvodu, že daňový subjekt predložil dôkazy o vzniku novej skutočnosti a to notársku zápisnicu č. N 13/2008, NZ 25587/2008 zo dňa 16. júna 2008, ktorou bolo osvedčené vyhlásenie Roľníckeho družstva Vrbová nad Váhom o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (sklad na parcele č. 11 384 v kat. úz. S.) s tým, že vydržanie vlastníckeho práva bolo určené dňom 1. apríla 2006. Na základe vykonanej opakovanej daňovej kontroly správcom dane a to po povolení obnovy konania správne zistil správca dane, že neexistujú dôvody a ani nové skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv na zmenu právoplatného rozhodnutia o neprízní nadmerného odpočtu zo dňa 26. apríla 2007.

Taktiež z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti súpisné číslo 215, čo predstavuje poľnohospodársku budovu a sklad na parc. č. 11384 a to až na základe odstránenia nedostatkov návrhu na vklad, doplnenia kúpnej zmluvy o ďalšie listiny (rozhodnutie o pridelení súpisného čísla, listu vlastníctva predávajúceho a pod.) požadované správou katastra a zápis bol vykonaný pod číslom B. XXXX/XX a titulom bola kúpna zmluva z 29. mája 2009 a nie kúpna zmluva z 29. decembra 2006. Správne preto ustálil žalovaný ako i krajský súd, že v zdaňovacom období december 2006 žalobca nesplnil hmotnoprávne podmienky na uplatnenie práva na odpočet dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH z titulu vystavenej faktúry č. 000/ 2006201 zo dňa 31. decembra 2006, ktorú vyhotovilo Roľnícke družstvo Vrbová nad Váhom v nadväznosti na kúpnu

zmluvu zo dňa 29. decembra 2006 za predaj predmetnej nehnuteľnosti v zmysle daňového priznania DPH na riadku 14, 18 a 22.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, keďže vklad vlastníckeho práva z predmetnej kúpnej zmluvy uzatvorenej účastníkmi právneho úkonu, bol príslušným katastrálnym orgánom povolený až v roku 2009, nemohol žalobca právne účinným spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo k prevádzanej nehnuteľnosti už v roku 2006 na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29. decembra 2006, ako sa to mylne daňový subjekt domnieva a preto žalobcovi ako kupujúcemu nemohlo vzniknúť právo na odpočet dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Taktiež rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú žalobcovi nemohlo vzniknúť v danom prípade právo na odpočet dane je, že predávajúci Roľnícke družstvo Vrbová nad Váhom mal predmetnú nehnuteľnosť vo svojej faktickej moci ešte aj v roku 2008, keď s touto nehnuteľnosťou sám disponoval, ktorá skutočnosť vyplýva i zo svedeckej výpovede a vyhlásenia Ing. Brányika, ktorý bol členom predstavenstva Roľníckeho družstva Vrbová nad Váhom. Nie je potom ani reálne možné, aby sa žalobca stal vlastníkom predmetných nehnuteľností v roku 2006, keďže predávajúci ešte minimálne v roku 2008 disponoval so spornými nehnuteľnosťami a teda nemohlo dôjsť ani k ekonomickému prevodu vlastníckeho práva. Tvrdeniam žalobcu tiež odporuje i notárska zápisnica o vydržaní vlastníckeho práva, z ktorej vyplýva, že predávajúci mal predmetné nehnuteľnosti v držbe nepretržite od roku 1996, ktorá skutočnosť tiež logicky vylučuje argumenty, ktorými sa snaží dôvodiť žalobca.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnenému záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd SR nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.